

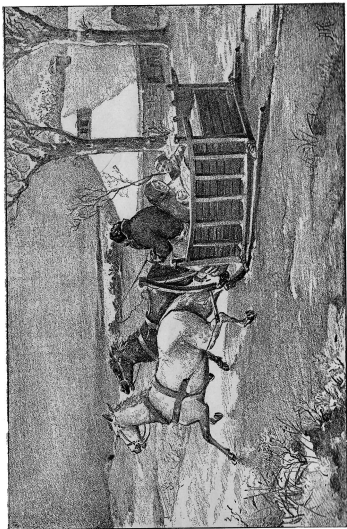
EDDIES KERSTLIED

door ALLETTA HOOG.

FR.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

EDDIE'S KERSTLIED

DOOR

ALETTA HOOG

DERDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Amerika! wie heeft er al niet eens van Amerika gehoord! Als je op school aan de aardrijkskunde begonnen bent, dan heb je geleerd, dat er vijf werelddeelen zijn en dat er één de *nieuwe* Wereld heet, omdat het heel lang geduurd heeft, voordat de menschen in Europa wisten dat het bestond, totdat eindelijk Columbus het in 1492 ontdekte. Als je zelf al een atlas hebt, dan kan je zien dat Amerika uit twee groote deelen bestaat, die door een smal strookje land aan elkaar zijn verbonden. In het groote stuk, dat Noord-Amerika heet, is een gedeelte in hoekige stukjes verdeeld, die wel niet allemaal even groot zijn, maar die toch veel op elkaar gelijken. Die stukjes noemt men „de Vereenigde Staten”. Een deel er van heet: „het verre Westen.” Daar wonen veel Hollanders tusschen Engelschen en Amerikanen, en nog gedurig brengen groote stoombooten landverhuizers naar Amerika.

Hoe zou het er daar wel uitzien? Niet overal hetzelfde, want die stukjes, die op de atlas zoo klein lijken, zijn in werkelijkheid groote landen, de meeste veel grooter dan Nederland.

In sommige van die staten zijn nog weinig steden, er is veel kaal en onbewoond land, uitgestrekte heuvelachtige velden met grof gras begroeid, soms zoo hoog dat een man er tusschen kan loopen, zonder er boven uit te steken. Die velden noemt men prairiën, hier en daar staat een boerderij; zoo'n boerderij heet een *farm* en de boer een *farmer*, die dan het gras heeft weggemaaid, den grond omgeploegd en er koren heeft gezaaid.

Op zulk een *farm* woont een jongen, Eddie Van Velzen genaamd; hij is geen Hollandsche jongen, want hij is in Amerika geboren, maar zijn vader was vroeger een Hollandsche jongen en speelde dikwijls in onze duinen. Zoo kwam het dat Eddie, toen hij heel klein was, met zijn ouders een poosje in Holland kwam logeeren; hiervan herinnert hij zich nu niet veel meer, want hij is nu al zes jaar. Toch denkt hij dikwijls aan Holland, omdat daar zijn grootmoeder woont, die hem zulke mooie prentenboeken en plakplaatjes stuurt, en die, als hij jarig is, wat in zijn Hollandschen spaarpot geeft.

Eddie heeft geen broertjes, en vriendjes heeft hij ook niet, want hoe graag zijn ouders eens een paar vrindjes bij hem op visite zouden willen vragen, zij kunnen dit niet doen, omdat ze daar zoo eenzaam op de prairie wonen. Daar heel in de verte ziet Eddie wel het dak van een andere boerderij, maar er zijn geen kinderen van zijn leeftijd, en de stad is zoo ver

af. Zijn eenig zusje, een lief meisje met blonde krulletjes en blauwe oogjes, is pas twee jaar en al speelt Eddie soms heel aardig met haar, 't is toch niet hetzelfde als stoeien en vechten met een jongen, denkt Eddie wel eens.

Naar school gaat hij nog niet, want de school is te ver weg, wel een uur rijden. 's Morgens mag hij vader helpen om de paarden en koeien, die den langen winter op stal staan, te voeren, en daarna strooit hij graan voor de kippen, die druk kakelend in den stal heen en weer trippelen. 's Middags krijgt hij les van vader in 't lezen en schrijven; de hoofdletters vindt hij erg moeilijk, en daarom glijdt hij dikwijls met een zucht van blijdschap van zijn hoogen stoel, wanneer de lessen om zijn, springt naar de kast toe, waar zijn speelgoed geborgen wordt en haalt er de witte en bruine paardjes uit, die dan geborsteld, gekamd en gevoerd worden net als hij 's morgens zijn vader met de paarden op stal heeft zien doen. Zoo gaan de winterdagen op de eenzame farm voorbij, zonder iets te brengen van de afwisselingen en pretjes, waaraan de meeste stadskinderen gewoon zijn.

Maar de laatste weken heeft Eddie toch iets in 't vooruitzicht . . . overmorgen is 't Kerstfeest en dan zal er iets bizonders gebeuren. Verheugt hij zich op de taart, die moeder beloofd heeft te bakken met de namen Eddie en Marietje er op van rose suiker? — Behoeft hij dan geen schrijfles te hebben en mag hij

den heelen dag spelen? Ja, dat is alles prettig, maar *dat* is het toch niet, waar hij telkens aan denkt. Hij zal met zijn ouders en Marietje naar de stad rijden . . . o, dat gebeurt wel eens meer . . . ja maar, nu niet 's morgens, maar tegen den avond als het donker wordt, en nu niet om boodschappen te doen, maar naar de kerk, waar een Kerstboom zijn zal en waar hij heel alleen een Kerstlied zingen mag. Het is in die kleine Hollandsche gemeente in dat Amerikaansche stadje de gewoonte, dat ieder jaar met Kerstmis een zesjarig zontje of dochtertje van een der gemeentelieden een Kerstlied zingt. Begin December is Eddie juist zes geworden en nu is het zijn beurt. Eddie herinnert zich nog best hoe mooi dat meisje met de zwarte oogen verleden jaar haar Kerstlied zong. De woorden is hij nu meest vergeten, maar er stond in, dat iedereen, ook elk kind, een lichtje kan wezen dat schijnen moet tot eer van den Heer; de laatste woorden van elk versje waren: „Schijnen, schijnen, gij in uw hoekje en ik in 't mijne.”

Verleden Zondag had moeder hem de gelijkenis van de „talenten” verteld en toen had zij gezegd: „Eén talent hebben we allen wel, jij hebt een goede stem en als je nu niet je best doet als ik je zangles geef, dan doe je net als die man, die zijn talent in den grond begroef, zoodat niemand er wat aan had. Maar als je nu goed je best doet en dat lied met Kerstmis tot eer van den Heer zingt, zie je, dan

lijk je op die andere twee, die winst deden met hun talent." Toen had Eddie gevraagd: „Moeder, hoe kan ik dat lied tot eer van den Heer zingen?" en het antwoord was: „Door het heel goed te leeren, zoodat je het heel mooi kan zingen, en dan vooral door niet aan de menschen te denken, die naar je luisteren, maar aan den Heer zelf, voor Wien je het eigenlijk zingt." Dat had Eddie goed begrepen en na Zondag had hij iederen avond, nadat moeder het licht had uitgedaan en hij zoo stil in zijn bed lag, zachtjes gebeden: „Heer, help mij om 't lied met Kerstmis voor U te zingen."

Eindelijk breekt de lang verwachte dag aan. „Vandaag is 't Kerstmis," is Eddie's eerste gedachte, als hij wakker wordt. Vlug springt hij 't bed uit en kijkt voor 't raam om te zien hoe het weër is. Sneeuw . . . nog veel dikker dan gisteren, steeds dwarrelen de vlokjes naar beneden of worden door den wind heen en weer gejaagd en tegen de ramen aangeduwd. „Hé, waarom houdt de sneeuw vandaag nu niet op, anders is sneeuw wel prettig, maar vandaag moest het nu maar helder weër zijn, want de sneeuw kon wel eens maken dat wij niet gaan kunnen," peinst Eddie. Als om zichzelf gerust te stellen vraagt hij: „Vader, van avond gaan we immers?" „Als het weër beter wordt, anders zie ik geen kans om er door te komen." — „O, maar dat zou vreeselijk zijn, het

moet droog worden," zegt Eddie met een driftigen stamp op den grond.

„Bedaar Eddie, zeg me eens *wie* laat het sneeuwen?" vraagt moeder en zij kijkt haar jongen heel ernstig aan.

Eddie krijgt een kleur en zachtjes zegt hij: „God." Hij voelt wel hoe verkeerd het is, dat hij zich daareven zoo boos maakte, maar de teleurstelling is ook zoo groot. Misschien niet naar den Kerstboom gaan! hij had er zich zóó op verheugd, hij had zoo zijn best gedaan om zijn Kerstlied goed te leeren zingen en hij zou van avond 't eerst mogen kiezen van de presentjes die klaar lagen, want hij wist, dat dit het voorrecht was van den jongen, die gezongen had.

Gelukkig kwam er na 't ontbijt wat afleiding. Een paar dagen geleden was er een kistje uit Holland gekomen, dat op Kerstdag open gemaakt mocht worden. „Kom Eddie," riep vader, wien 't speet dat zijn zoontje er zoo bedrukt uitzag, „help me eens om dat kistje van boven te halen, dan gaan we het samen uitpakken." De eerstvolgende uren was het niet moeilijk om de teleurstelling te vergeten, want o, wat was dat een heerlijk werkje: 't uitpakken van zoo'n kistje! Een doos soldaten, een verfdooos met kleurboeken, een gezelschapsspel, een doos met potlooden, dit alles was gepakt in papier, waarop grootmoeder Eddie's naam geschreven had. Dan was er een pop en een bal voor Marietje, boeken en een

das voor vader, voor moeder handdoeken en theedoeken och ja, dat waren dingen, die Eddie niet veel konden schelen, en hij was al bezig om zijn soldaten op een tafeltje in lange rijen te zetten. Er was een kanonnetje bij en een zakje erwten; 't was zoo leuk om de soldaatjes, als ze op een rij stonden, met één erwte omver te schieten. Zus vond dit zoo aardig, dat zij met de nieuwe pop in haar armen, er naar stond te kijken en telkens riep als ze weer allemaal onderste boven lagen: „nog eens, nog eens.”

Opeens kwam de gedachte aan den Kerstboom weer bij hem op; hij hoorde hoe vader en moeder er samen over spraken, dat het niet gaan zou als het sneeuwen aanhield. Hij voelde dat de tranen zich naar zijn oogen toedrongen, maar terwijl hij zich bukte om een soldaatje van den grond op te rapen, streek hij even met zijn handje over zijn oogen, want hij wilde dapper zijn en de teleurstelling moedig dragen. Hij deed zijn best om alleen aan het mooie speelgoed te denken, en begon het spelletje van soldaten omschieten van voren af aan.

Toen het viertal om één uur aan tafel zat, zei moeder: „Als wij niet uit kunnen gaan van avond zullen wij het ons maar gezellig thuis maken, en zal vader ons de Kerstgeschiedenis vertellen.” „Hé, ja,” zei Eddie; hij wist wel dat vader mooi vertellen kon en toch verheugde hij er zich niet zoo op als anders, omdat hij het mislukte uitgangetje maar niet

vergeten kon. Na het eten ging hij zitten kleuren, er waren zulke aardige prentjes in zijn kleurboekjes en weldra zat hij geheel verdiept in zijn werk.

Zoo was het drie uur geworden. Toen Eddie naar buiten keek zag hij, dat het opgehouden had met sneeuwen, en hij merkte nu ook, dat de wind niet meer zoo om het huis bulderde.

„O moeder, 't sneeuwt heelemaal niet meer, kunnen we nog gaan?” Moeder was niet meer in de kamer, Eddie holde de keuken in, er was niemand, o daar hoorde hij moeder boven loopen. Vlug liep hij de trap op en vóór hij nog boven was, riep hij weer: „o moeder, 't sneeuwt niet meer . . . maar moeder, wat doet u?” vroeg hij verbaasd, toen hij zag dat zij bezig was de dekens van zijn bedje te halen en die op twee gevouwen dekens legde. Zij lachte hem vroolijk toe, zeggende: „'t Weer wordt beter en vader heeft er wat op bedacht, dat we gaan kunnen.”

„Hoera! Maar waarom haalt u dan nu de bedden af?” vroeg Eddie.

„Ga maar eens mee naar de schuur en draag jij dit dekontje voor me.”

Vol verwachting volgde Eddie zijn moeder naar beneden; hij moest onderweg even zijn blijdschap luchten door tegen zus te roepen: „we gaan hoor” en rende toen zoo hard hij kon door den stal naar de groote schuur.

Zijn vader had het bovenste gedeelte van een

wagen, waarin hij 's zomers het graan wegreed, van het onderstel afgenomen, en dien langen bak op de slede gezet en stevig met touwen vastgebonden. Nu was hij bezig er hooi in te leggen, en moeder stond al met een deken klaar om die over het hooi heen te spreiden.

„Nou Eddie, wat zeg je daar nu van?” vroeg farmer Van Velzen, met een glimlach naar 't veraste gezicht van zijn zoontje kijkende.

„O vader, wat is u toch een lieve vader,” riep Eddie, en in zijn verrukking omklemde hij de lange beenen van zijn vader.

„Kom, malle jongen, gauw, we moeten wat voortmaken, anders zijn we er niet om halfzes, ga nu vlug met moeder mee om je op te knappen, terwijl ik dit verder in orde maak.”

„Welke paarden gaan er voor?” kon Eddie niet nalaten nog even te vragen. „Jim en Molly?”

„Ja, Jim en Molly.”

Er moest nu in een uurtje heel wat gedaan worden. Zus moest verkleed, Eddie zijn beste pak aantrekken, moeder haar zwarte japon aandoen en toen vader zich ook verkleed had, gebruikten zij eerst nog het avondeten, vóór de tocht ondernomen werd.

Om kwart over vier uur stonden Jim en Molly snuivend en trappelend van ongeduld voor de slede. Eddie klauterde het eerst in het vreemdsoortige voertuig, toen ging moeder onder veel gelach er in

zitten en vervolgens werd zus, in een deken gewikkeld, er in getild. Farmer Van Velzen, voorop de slede gezeten, met zijn bonten muts ver over de ooren en de kraag van zijn pelsjas omhoog, legde de zweep over de paarden. Voort ging het in vliegende vaart over de besneeuwde velden, heuvel op, heuvel af; 't werd donker, maar af en toe kwam de maan van achter de voortjagende wolken te voorschijn en wierp dan haar zilveren schijnsel op de witte vlakke.

Moeder had Eddie en zichzelf ook goed onder de dekens gestopt, zoodat zij het niets koud hadden en Eddie zei: „Moeder, 't is net of we in bed liggen en vader ons met ons bed voortrijdt.”

Na een uur zoo gesleed te hebben, zagen zij de lichten van de kleine stad. Weldra hielden de dampende paarden stil voor de woning van den dominee, in wiens stal de ver-af wonende farmers gewoon waren des Zondags hun paarden af te spannen, als zij ter kerk kwamen. De kerk was er vlak naast, en het duurde niet lang of het viertal trad de kerk binnen.

Eddie's oogen schitterden van genot, toen hij den helder verlichten boom zag staan en hij er, vóór het feest begon, om heen mocht loopen met Marietje aan de hand. Marietje scheen te denken, dat al die lichtjes er waren om door haar uitgeblazen te worden, zooals zij met vaders lucifer doen mocht, als

de pijp was aangestoken. Eddie, dit bemerkende, ging gauw met haar naar moeder en het was nu ook tijd om te gaan zitten, want de dominee gaf al een vers op om te zingen. Toen het oogenblik gekomen was, dat Eddie zijn versje zingen zou, heel alleen, moest hij vlak bij den Kerstboom gaan staan, naast den predikant. Hij was niets verlegen, hij dacht er eigenlijk niet over dat al die menschen naar hem keken en luisterden, hij dacht er aan dat moeder gezegd had: „Je moet het lied zingen tot eer van den Heer” en onwillekeurig vouwde hij zijn handjes onder 't zingen en keek naar boven.

Het lied, dat zijn moeder voor hem had uitgezocht en hem had leeren zingen, was:

„Wat deed uit 's hemels zalen
 O Heer der heerlijkheên!
 Op aard U nederdalen?
 Uw groote liefde alleen,
 Uw eindeloos erbarmen
 Met onzen grooten nood,
 Dat als met zeegnend' armen
 En reddend ons omsloot!

Ver van den troon der tronen
 En 's hemels zonnenschijn,
 Wilt G' onder menschen wonen,
 Der menschen broeder zijn!
 Met God wilt G' ons verzoenen,
 Tot God heft G' ons omhoog.
 En onder millioenen
 Hebt Gij ook mij in 't oog.”

Toen de kleine zanger weer naast zijn moeder ging zitten, fluisterde hij haar toe: „Moeder, ik heb mijn best gedaan om 't voor den Heer te zingen.” Zij gaf hem een zoen en zei: „Dan zal God het ook zegenen.” Eddie begreep dit antwoord niet goed, maar wel voelde hij zich dien avond heel gelukkig.

De sledevaart terug was ook prettig. Eddie babbelde druk over den mooien Kerstboom, de lekkere chocolade en over den spoortrein, die in een doos naast hem lag, en waarmee hij morgen hoopte te spelen.

Langzamerhand werd hij evenwel stiller, zijn oogen gingen zoo steken en hij voelde nog even hoe moeder hem goed onder de dekens stopte, maar van de thuiskomst wist hij zich den volgenden morgen niets meer te herinneren. Zijn eerste gedachte dien ochtend was natuurlijk zijn nieuwe speelgoed en hij dacht nu heel anders over de aanhoudende sneeuw dan gisteren, want het was nu zoo prettig om in huis te spelen. Hij was het geheel eens met vader, die opmerkte dat zij het den vorigen avond toch bijzonder goed getroffen hadden op hun sledevaart.

Maar ook het prettigste speelgoed gaat wel eens vervelen, hij had dien dag geen les, want vader had het druk met brieven schrijven en moeder was boven bezig. Marietje zat heel zoet met haar pop te spelen, en zoo kwam het dat Eddie dien middag een eenzaam gevoel kreeg en verlangde naar wat afwisseling.

„Ik wou dat er eens iets leuks gebeurde,” dacht

Eddie. Hij ging een poosje voor het raam staan, maar er was niet veel te zien, enkele kraaien trippelden over de sneeuw. Maar o, wat een aardig vogeltje was dat daar! hij had een roode vlek onder zijn kopje, zeker een roodborstje, hij had er nog nooit een zoo dicht bij gezien en 't leek zoo mak; hij moest eens even buiten gaan kijken, misschien kon hij het wel vangen en dan zou hij het in het leege kooitje zetten, dat boven op zolder stond. Hij keek naar vader, maar die lette niet op hem, want hij zat verdiept in zijn brief. Vlug kreeg hij zijn pet en deed de voordeur open, ja 't beestje zat er nog.

Stilletjes sluipt hij er heen, maar juist als hij het wil pakken, vliegt het op en zet zich een eind verder tegen den heuvel. Eddie denkt er niet meer aan, dat het hem, als 't sneeuwt, verboden is alleen uit te gaan, hij is vol verlangen om het roodborstje te vangen en loopt verder. Telkens als hij dicht bij is en bijna zijn pet op het diertje heeft gegooid, vliegt het een eindje verder, maar zet zich weldra weer neer, want het is blijkbaar vermoeid. „Misschien is het wel flauw van den honger, want als er veel sneeuw ligt, lijden de vogels soms veel honger,” denkt Eddie, en in gedachten belooft hij het vogeltje al een groot stuk van zijn boterham.

Maar al zijn plannen vallen in duigen, omdat het beestje opeens zoover weg vliegt, dat hij het zelfs niet meer zien kan. Eerst nu bedenkt hij wat hij

gedaan heeft; wat zal vader ongerust zijn, gauw naar huis terug maar hij ziet het huis niet meer, want hij is dan eens dezen kant, dan weer dien kant uitgelopen 't vogeltje achterna, en de fijne sneeuw maakt, dat hij niet ver zien kan. Hij is moe van 't loopen in de mulle sneeuw en dat gedwarrel maakt hem duizelig eventjes gaan zitten en dan zal hij naar huis gaan. Naar huis, naar huis! klinkt het in zijn hoofd, 't suist zoo in zijn ooren, hij zal toch niet sterven hier alleen, en o, hij is ongehoorzaam geweest. „Lieve Heer, vergeef het mij,” bidt hij, „en maak dat” verder kan hij niet, alles draait, 't is net of hij zelf een sneeuwvlokje is, dat al maar in de rondte dwarrelt en bewusteloos glijdt zijn hoofd achterover op 't zachte sneeuwkuilen.

Even buiten het stadje, waar Eddie zijn Kerstlied gezongen had, woonde op een kleine farm een man, heel alleen. „Knorrige Bob” werd hij in den omtrek genoemd; zijn haar en baard waren grijs, toch kon men aan zijn gezicht wel zien dat hij nog niet zoo oud was. Hij was krachtig in zijn bewegingen, zijn donkere oogen konden iemand nog met vuur aanzien, maar meestal keek hij somber voor zich uit met opeengeklemdde lippen, die zich dan ook niet dikwijls tot spreken behoefden te openen, want hij ging met niemand om. Daarom juist werd er veel over hem gesproken, en als hij in de stad kwam om bood-

schappen te doen, stootte menige moeder, die met haar buurvrouw stond te praten, deze aan, fluisterende: „Kijk, daar heb je „knorrige Bob”.“ De kinderen hoorden het van de ouderen en wat de ouders fluisterden, riepen zij hardop: „Knorrige Bob, knorrige Bob!” Het zoontje van den bakker had met een zijner vrindjes op een Woensdagmiddag het waagstuk begaan om het erf van „knorrige Bob” op te loopen; ze hadden door een der ramen naar binnen gegluurd, maar veel hadden ze niet gezien, want „knorrige Bob” was met zoo’n dreigend gezicht en zoo’n dikken stok naar buiten gekomen, dat zij zoo hard als ze konden, weggelopen waren. Toch hadden zij den volgenden morgen vóór schooltijd aan hun kameraadjes met veel ophef verteld van hun waagstuk en hoe het er in Bob’s huis uitzag; dat ze evenwel zoo hard weggelopen waren, zeiden ze maar niet.

Dien dag na Kerstmis was Bob meer dan ooit het onderwerp van ’t gesprek bij jong en oud. Er was iets met Bob gebeurd, dat kon niet anders. Gisteren avond toen het feest pas begonnen was, had Bob zich achter in de kerk neergezet, dat was men niet van hem gewoon, want in de kerk kwam hij anders nooit, en tegen den dominee was hij even onbeleefd als tegen iedereen. Jim Nelson verzekerde, dat, toen hij een paar maal had omgekeken onder ’t spreken van den predikant, Bob erg zijn neus had gesnoten, net als iemand, die huilen moet maar ’t niet weten

wil en de vrouw van Hofkamp beweerde, dat zij duidelijk de tranen op Bob z'n gezicht had gezien, nadat farmer Van Velzen z'n jongen dat Kerstlied zoo mooi gezongen had. „Och kom,” zegt haar man, „je hadt het zelf te kwaad, vrouw, en nu denk je maar dat iedereen huilt.”

„Nou,” is 't antwoord, „ik wil 't dan wel erkennen, want dat zingen van farmer Van Velzen z'n jongen sneed een mensch door zijn ziel, maar omdat ik 't jou niet zoo wilde laten zien, keek ik eens op zij en toen zag ik, dat Bob ook huilde.”

„Moe,” zei haar tienjarig zoontje, die juist met een kameraad op avontuur uit was geweest, „wij hebben eens bij Bob door de ramen gekeken en hij zat voor 't vuur met een bijbel op z'n knieën en zijn hoofd in zijn handen, en toen we een heelen tijd gekeken hadden, zag hij eindelijk op en we dachten natuurlijk dat hij woedend op zou vliegen, maar 't leek wel of het hem niets kon schelen, en hij staarde dadelijk weer in 't vuur, en toen er toch niks gebeurde begon 't ons te vervelen en zijn we maar weggegaan.”

De menschen hadden gelijk, er was iets met Bob gebeurd, dat voelde hij zelf wel, toen hij daar zoo in 't vuur staarde en zat te denken, al maar te denken. Tien jaar was het nu al geleden, dat hij op dien onvergetelijken Kerstdag zijn jonge vrouw en weinige weken later zijn zesjarig jongetje aan een besmettelijke ziekte had zien sterven. Alles was voor hem ver-

anderd, hij had het niet meer kunnen uithouden op die farm ginds, waar alles hem herinnerde aan het verloren geluk. Hij had zijn boel verkocht en was hierheen gekomen, waar niemand iets wist van zijn verleden. Hij had zich van de menschen afgekeerd en van God, ja óók van God. Het Kerstfeest bracht hem de boodschap: „God is liefde,” maar hij kon niet meer gelooven dat God hem liefhad, sinds Hij hem het grootste verdriet had aangedaan, dat hem kon treffen. Was de farm afgebrand of was hij arm geworden — dat zou hij hebben kunnen dragen, maar dit, juist dit? Zorgde God voor elk mensch afzonderlijk? Dacht God aan het geluk en het verdriet van ieder man? „En onder millioenen hebt Gij ook mij in 't oog.”

Waarom kon hij die woorden sinds gisteren avond niet vergeten? Was het omdat farmer Van Velzen z'n jongetje ze gezongen had, die net zoo oud was als zijn zoontje toen hij stierf? Was het omdat die jongen, dien hij Eddie had hooren noemen, net zulke blauwe oogen had als zijn Ben? Daarom ook, maar daarom niet alleen. Het was of hij gisteren voelde dat God dicht bij hem was, even dicht bij hem, den knorrigen Bob, als bij dien jongen, die daar zijn Kerstlied zong. En toen had de dominee gesproken over de groote liefde van God, die Zijn Zoon als een arm kind op aarde had gezonden om de menschen gelukkig te maken. „Begrijpen,” had hij gezegd, „kunnen kinderen dat

niet, maar groote menschen begrijpen het evenmin. 't Behoeft ook niet, want kinderen en groote menschen hebben het te *gelooven* en als zij dat doen dan komt er vrede en geluk in hun hart." Aan die woorden van den dominee denkt Bob weer, nadat hij de Kerst-geschiedenis nog eens heeft overgelezen. De knorrige trek is van zijn gezicht verdwenen, nu hij denkt aan dat mooie woord „vrede." Maar er volgen weer angstige oogenblikken, waarin hij denkt: „ik heb zooveel jaren niet om die dingen gedacht, en mag ik ze nu maar zoo opeens gelooven?"

't Wordt hem te benauwd in het eenzame huis. Hij trekt zijn jas aan, drukt de bonten muts op 't hoofd en gaat naar buiten. Dreigend welft de loodgrijze lucht zich over de besneeuwde vlakke, maar hij let er niet op en loopt rechtuit, de stad achter zich latende. Enkele vlokjes dwarrelen rond, weldra vallen ze dichter om hem heen en met moeite kan hij tegen den wind op. Toch doet het hem goed zoo te loopen, want het onstuimige weer komt overeen met de onrust in hem. Na langen tijd zoo geloopt te hebben denkt hij opeens aan het gevaar, waarin hij zich bevindt. Hoe dikwijls is het niet gebeurd, dat iemand door een sneeuwstorm duizelig is geworden en verdwaald is op de eenzame prairie! Hij voelt nu eerst goed hoe doordringend koud het is. Hij wil teruggaan als hij niet ver van zich af iets donkers ziet liggen, half met sneeuw bedekt. Hij gaat er heen en in de

stille klinkt zijn uitroep: „een kind!” Hij beurt het op, een trilling gaat door zijn leden, want hij herkent farmer Van Velzen z'n jongen, wiens gezichtje hij sinds gisteren avond gedurig voor zich heeft gezien. Maar nu geen frissche kleur op de wangen, geen helder-blauwe kijkers, de oogen zijn gesloten en de wangen blauw-wit. Wat moet hij doen? Het kind is zeker verdwaald, zal hij het mee naar zijn huis nemen? — neen, 't is beter hem dadelijk naar zijn ouders te brengen, die hem wellicht al zoeken. Zou hij nog ver van farmer Van Velzen af zijn? Dat hij ook zoo in gedachten geloopt heeft zonder op den weg te letten! „Laat eens zien: van dien kant ben ik gekomen, vergis ik mij niet? in een sneeuwstorm loopt men zoo licht in de rondte.” Zijn voetstappen zijn wel bijna dicht gesneeuwd, maar eenigszins kan hij ze toch nog onderscheiden. Dus moet in de tegenovergestelde richting Van Velzen z'n farm liggen, vooruit dus maar! „En onder millioenen hebt gij ook mij in 't oog.” Nu gevoelt hij de vertroosting van die gedachte.

„Help mij, o God, om dit kind te redden!”

Hij trekt zijn overjas uit en slaat die om het stijve lichaam, want het kind is niet dood, slechts bewusteloos, dit merkt hij wel. Tot zijn groote blijdschap herkent hij, na eenigen tijd geloopt te hebben, den heuvel met die eigenaardige ronding, welke even voor Van Velzen z'n farm is; als hij dien heuvel over is, zal

hij het huis wel kunnen zien. Met nieuwen moed gaat hij verder en bij het afgaan van den heuvel, ziet hij in de verte twee donkere gedaanten, die zoekend en roepend rondloopen.

„Hallo, hallo!” roept Bob en het duurt niet lang of hij geeft zijn kleinen last aan farmer Van Velzen, die met een „Goddank” hem begroet.

Als iets dat vanzelf spreekt, helpt hij de ouders om Eddie bij te brengen. De jongen wordt niet dadelijk bij het vuur gebracht, dit zou gevaarlijk zijn, maar in de gang op een deken gelegd, uitgekleed, en met sneeuw en daarna met grove handdoeken gewreven. Eindelijk slaat Eddie even zijn oogleden op en prevelt: „Moeder.” In dekens gewikkeld en met een warme kruik ligt Eddie nu weldra in bed, en terwijl zijn moeder naast hem zit, valt hij in slaap. Bob en Eddie's vader dachten er nu eerst aan, dat zij elkaar ternauwernood kenden en nooit met elkander gesproken hadden. Farmer Van Velzen stak Bob de hand toe, zeggende: „Ge hebt onzen jongen gered, dank, hartelijk dank, ik hoop dat het bij deze eerste kennismaking niet blijven zal.” Bob bromde zoo iets in zijn baard, dat een toestemmend antwoord moest beduiden en wilde zich gereed maken om heen te gaan, doch farmer Van Velzen, dit bemerkende, zei: „Neen, neen, zoo komt ge niet van ons af, warm u wat bij het vuur, terwijl ik thee zet en wacht tot het buiten wat beter is, de storm begint al te ver-

minderen en over een uurtje zult ge er beter door kunnen dan nu."

Bobs verlangen om nog wat in de warmte te blijven won het van zijn verlegenheid. Het duurde niet lang of hij zat op zijn gemak te praten met Eddie's vader. Ongemerkt kwam het gesprek op Bobs verleden, en aan 't einde liet hij ook merken welk een indruk Eddie's Kerstlied op hem gemaakt had.

Een paar dagen had Eddie hooge koorts ten gevolge van de geleden koude, maar spoedig was hij zooveel beter dat hij beneden mocht komen. Daar zag hij nu ook zijn redder, die iederen dag naar hem kwam hooren en al beste maatjes was met zus, die hij op zijn knie paardje liet rijden. Eddie stapte op Bob toe, zeggende: „Ik dank u wel, dat u me uit de sneeuw hebt gehaald, vader zegt dat u me 't leven hebt gered."

„Of jij mij, door je zingen," bromde Bob.

Farmer Van Velzen, die zag hoe Eddie natuurlijk niets van dit antwoord begreep, zei: „Ik geloof Eddie, dat farmer Bob graag je Kerstlied nog eens zou hooren, je moest het nog maar eens zingen," en toen Bob toestemmend knikte, zong Eddie nog eens zijn Kerstlied.

Natuurlijk werd Bob niet in eens een vriendelijk man en hij had nog dikwijls sombere buien, maar de omgang met het gezin Van Velzen, waar hij steeds

hartelijk ontvangen werd, deed hem goed. Iederen Zondag, als farmer Van Velzen naar de kerk reed, hield zijn rijtuigje stil voor Bobs huis om hem af te halen. Bob zat dan in de kerk naast Eddie en luisterde even aandachtig als zijn jeugdig vriendje. Zoo leerde hij langzamerhand zich verblijden over Gods liefde en de komst van Zijn Zoon op aarde, en hij begreep hoe langer hoe beter de versregels:

„En onder millioenen
Hebt Gij ook mij in 't oog.”

